

Управлінське рішення - це результат творчого цілеспрямованого аналізу проблемної ситуації, вибору шляхів, методів і засобів її вирішення у відповідності з ціллю системи менеджменту [1]. Прийняття рішення є основою управління. Своєчасно прийняте науково-обґрунтоване рішення стимулює виробництво, а слабке, або несвоєчасно прийняте - знижує результативність праці. Відповідальність керівника за прийняття рішень дуже висока, особливо службовців державного рівня. Керівник не має права приймати непродуманих і необґрунтованих рішень. Потреба в прийнятті рішень обумовлюється як зовнішніми, так і внутрішніми обставинами. Імпульсом до прийняття управлінського рішення є необхідність ліквідувати проблем, зменшити її актуальність. Особливий внесок у теорію прийняття рішень внесли такі вітчизняні й закордонні вчені, як Н. Г. Чумаченко, В. Д. Бакуменко, А. О. Дегтяр, Я. Г. Берсуцкий, С. Бир, Г. Саймон, М. Мескон, А. Фойль, Ф. Тейлор, О. Уайт, Ю. Г. Лисенко, В. Л. Петренко, Р. А. Фатхутдинов, Д. Дерлоу, Р. Л. Кини, Х. Райфа та ін.

Питання підвищення якості та ефективності управлінських рішень на усіх ланках його процесу прийняття та реалізації набуває особливої актуальності. Важливість управлінського рішення та й самої функції прийняття у процесі управління зумовлена тим, що його ухвалення, по-перше, чітко простежується як умова виконання усіх інших функцій; по-друге, є безпосереднім продуктом діяльності керівників усіх рівнів управління; по-третє, є одним із важливих засобів формування соціальних інтересів; по-четверте, виступає однією з форм реалізації соціальних інтересів. Якість управлінського рішення є однією із найбільш важливих складових і складних процесів управлінської діяльності, в якому від кожного керівника в системі державного управління вимагається компетентність, висока оперативність, знання та навички використання методів і технологій управління.

Ціль управлінського рішення – забезпечити рух до реалізації поставлених перед керівництвом завдань. Тому найбільш ефективним управлінським рішенням вважатиметься такий вибір, що буде насправді реалізований і який внесе найбільший вклад у досягнення кінцевої мети [2, с. 56].

Якість управлінської діяльності - це ступінь відповідності її загальноприйнятим вимогам і стандартам. Зазвичай про якість управлінської діяльності судять за якістю управлінських рішень. На якість продукції впливають не тільки технічний рівень виробництва, стан економіки і організації виробництва, а й професіоналізм і культура управлінських рішень. Недостатня увага до методології і процесу управління знижує величезні зусилля, спрямовані на сам процес виробництва, так як управлінські рішення можуть занапасти ефективне використання найсучаснішої технології. Велике значення в підвищенні якості процесу підготовки управлінських рішень і ефективності реальних результатів від його реалізації відводиться організаторській стороні. Вона включає, насамперед, створення творчого колективу.

Умови і чинники, що впливають на якість управлінського рішення, – різноманітні, багатопланові, знаходяться в дуже складному взаємозв'язку, взаємозалежні. Через це їх неможливо суворо, просто і однозначно класифікувати, а тим більше провести аналіз причинно-наслідкових зв'язків за принципом: «величина даного чинника – результат».

Безумовно, певні залежності між умовами і чинниками, з одного боку, і результатами, з іншого боку, є. Але треба мати на увазі важливу обставину: управлінське рішення прямо або дотично пов'язане з діяльністю людей і організацій.

Перш за все, якість управлінського рішення тісно пов'язана з ґрунтовним підходом до проблем, що виникають в діяльності організацій. У літературі приводяться відповідні поради, що сприяють успішному вирішенню проблем: своєчасне усвідомлення і аналіз проблеми з тим, щоб з'ясувати, що привело до її виникнення, і ділове, активне прагнення до вирішення проблеми; відсутність витрат часу на непотрібні рішення, що не впливають на ефективність роботи організацій; відсутність декількох послідовних рішень поодиноч з того ж питання; постійне оцінювання ефективності процесу ухвалення, а згодом і реалізації рішення; навчання працівників; вже на початкових етапах роботи залучення до процесу прийняття рішення співробітників, що мають відношення до рішення, що розробляється, з урахуванням їх кваліфікації і ступеня складності проблеми [3].

Отже, до основних умов і чинників, які впливають на прийняття рішень, відносяться особисті оцінки керівника, середовище прийняття рішень, інформаційні обмеження, негативні наслідки тощо. Крім того, щоб бути якісним, рішення має бути ефективним незалежно від можливих помилок у визначенні вихідних даних і гнучким – передбачати зміну цілей і алгоритмів досягнення цілей.

Список використаних джерел

1. Трояновский В.М. Разработка управленческого решения: [учеб. пособие] / В.М. Трояновский – М.: Издательство РДЛ, 2003. – 208 с.
2. Мескон М.Х. Основы менеджмента [пер. с англ.] / М.Х. Мескон, М. Альберт, Ф. Хедоури – М.: Дело, 1992. – 702 с.
3. Смирнов Е.А. Управлінські рішення / Е.Смирнов - М.: ИНФРА-М, 2001-264 с.

Лаврук Сергій Віталійович,

студент напряму підготовки 6.030508 «Фінанси і кредит»
фінансово-економічного факультету Буковинського
державного фінансово-економічного університету,
м. Чернівці
Науковий керівник: Гудзик І.В.

КРИЗОВИЙ ВПЛИВ ІНФЛЯЦІЇ НА ЕКОНОМІЧНУ СИТУАЦІЮ В КРАЇНІ

Протягом останніх років однією з найважливіших довгострокових цілей економічної політики уряду будь-якої країни є зниження темпів зростання інфляції та повернення її до оптимального рівня. Поряд з цим не менш важливим напрямом державної політики є стимулювання розвитку національної економіки, що в свою чергу позитивно відобразиться на налагодженні нормальних господарських зв'язків, як наслідок, дасть поштовх до збільшення виробництва товарів і послуг і зростання валового внутрішнього продукту. Усе це вимагає чіткого уявлення про поняття інфляції та фактори її появи.

Проблема інфляції займає важливе місце в економічній науці, оскільки її показники і соціально-економічні наслідки відіграють важливу роль як в оцінці економічної безпеки України, так і всесвітнього господарства. Дана проблема є однією з найбільш гострих проблемсучасного розвитку економіки у всіх країнах світу. Інфляція є одним із найважчих проявів макроекономічної нестабільності. Суттєве зростання інфляції негативно відбивається на всіх аспектах економічного життя в Україні. Саме це і зумовлює необхідність вивчення та дослідження цієї проблеми. Теоретико-методологічні засади інфляції, її динаміку досліджували такі вчені як: Кембелл Р. Макконнел, Стенлі Л.Брю, С.Фішер, Марк К..Ф. Енгельс, Д. Дорнбуш, Р. Шмалензі, Дж. Кейнс, Ж.-Ж. Ламбен, С. Бриттам, Д. Рікардо, М. Фрідмен, та інші. Фундаментальні теоретичні та методичні основи дослідження інфляційних процесів одержали подальший розвиток у дослідженнях багатьох видатних вітчизняних науковців, але особливо слід відзначити таких як: А.Гальчинський, П. Єщенко, В. Прісняков, Ковальчук Т., Коваль М., Гайдуцький П.,Кораблін С.та інші.

Темпи інфляції визначаються як величина зміни індексів цін, що, в свою чергу, є вираженням вартості набору товарів (послуг) в певний період часу. Найпоширенішим показником для розрахунку інфляції є: індекс споживчих цін, індекс цін виробників, дефлятор ВВП [1, с. 94]. Розглядаючи поняття інфляції, слід відмітити, що витoki інфляції, особливо в її найвищих формах, можуть бути не тільки суто в грошовій сфері, а й у сфері виробництва, а отже, й заходи щодо її подолання повинні бути комплексними, охоплювати всі складові елементи економічної системи [2, с. 10].

Інфляція – це зростання загального рівня цін у країні впродовж певного періоду часу, що супроводжується знеціненням національно грошової одиниці. Іншими словами, зростають ціни на продукти харчування, одяг, підвищується квартирна плата тощо. Зростання цін свідчать, що гроші втрачають свою купівельну спроможність: за грошову одиницю можна купити дедалі меншу кількість товарів. Інфляція призводить до стихійного перерозподілу доходів та багатства між соціальними групами населення, падіння матеріальних стимулів до праці, спаду виробництва, скорочення інвестицій, загальмовує науково-технічний прогрес, послаблює зовнішньоекономічні позиції країни, зменшує конкурентні можливості на світовому ринку [3, с. 152]. Іншими словами – це перепоповнення каналів обігу грошової маси зверх потреби товарообігу, що визначає знецінення грошової одиниці і відповідно зростання товарних цін [6, с.10].

У цілому нині інфляція, хоча спочатку і супроводжується специфічним «бумом», але надає негативний вплив протягом усього країни. Інфляція чинить негативний вплив кредитній системі також. Вона перерозподіляє майно від кредиторів до боржників. Борги за умов інфляції повертаються знеціненими грошима: притерівномірного зростання цін неможливо застрахувати капітал, так як неможливо точно розрахувати майбутній темп інфляції. Отже, інфляція веде до згортання комерційного та банківського кредиту.

Інфляція спотворює відносні ціни, що деформує факторний розподіл доходів населення і розміщення ресурсів, і навіть знижує ефективність виробництва та подальшого розподілу у всьому відтворювальному ланцюжку. Інфляція веде до деформації споживчого попиту, оскільки під час високих темпів інфляції відбувається «втеча від грошей», коли незалежно від реальної необхідності товар купується лише заради збуту знецінених грошей. Інфляція викликає глибокий розлад грошової системи, оскільки в силу гострої інфляції платіжний оборот відмовляється приймати паперові гроші як рахункову одиницю та переходить до твердої валюти.

Представники монетаристів вважають найважливішою причиною інфляції діяльність держави у бюджетній сфері та грошовій політиці. Коли ресурси повністю задіяні, а держава прагне покрити свої бюджетні витрати за допомогою податкової емісії без товарного покриття, то це призводить до підвищення цін [5, с. 165].

В період з 2007 по 2014 роки в Україні спостерігалися коливання індексів цін (табл.1). Так, найвищий показник інфляції відзначається у 2008 році – 122,3%. Найменший показник інфляції зафіксований у 2012 році – 99,8%.

Таблиця 1

Інфляція в Україні

Роки	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014
Індекс цін, %	116,6	122,3	112,3	109,1	104,6	99,8	100,5	-

Інфляційний процес в Україні є досить таки нестабільним і має порівняно великий потенціал до розвитку. Як було зазначено раніше одним з головних індикаторів інфляції є індекс споживчих цін. Виходячи з даних, наведених на таблиці 1, видно, що якщо споживчі ціни зросли в 2007– на 16,6 %, то тільки у першому півріччі 2008 року – на 14,9 %. Індекс споживчих цін (ІСЦ) із грудневою базою 1997 року показує, що за 11 років споживчі ціни в Україні зросли у понад 4 рази. З червня 2007 по червень 2008 року споживчі ціни в ЄС зросли в середньому на 4 %, тоді як в Україні – на 22,3 %. До того за темпами інфляції у зазначений період Україна випередила майже всі країни СНД. В той же час, індекс споживчих цін в 2011 році в Україні склав 104,6 що на 17,7 менше ніж показник 2008 року який був найвищим за останні 10 років. У 2013 році показник ІСЦ дещо виріс, в порівнянні з 2012 роком, а зважаючи на показники інфляції до серпня 2014 року включно нас очікують невтішні прогнози, щодо показника інфляції, а саме 112,9%. Рівень інфляції за даними МВФ був найнижчим серед країн СНД і в 2011 році склав 4.6%, хоча МВФ прогнозував інфляцію на рівні 9%.

Список використаних джерел

- 1.Петрик О.І. Інфляція в Україні: проблеми, ризики, перспективи / О.І.Петрик //Стратегія соціально-економічного розвитку України.-2007 – с.91-100.
- 2.Розвиток інфляційних процесів та їх глобалізацій на складаю / І.В. Дорошенко// Міжнародні фінанси - 2008 - №6 – С. 10-16.
- 3.Уразов А.У. Основи економічної теорії / А.У. Уразов. – К.: МАУП, 2007. – 328с.
- 4.Петти У., Сміт А., Рікардо Д., Кейнс Дж., Фрідмен М. Класика економічної думки: Твори / У.Петти, А.Сміт, Д.Рікардо, Дж.Кейнс, М.Фрідмен. – М.: ЕКСМО-Пресс, 2000. – 896 с.
- 5.Ціни і ціноутворення / Під ред.В.Е.Есипова. – СПб.: Пітер, 2000. – 464 с.
- 6.Булатов А.С. Економіка / А.С.Булатов. – М.: Юристъ, 1999. – 896с.

7.[Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://index.minfin.com.ua/index/infl/>

8.Статистичний щорічник України за 2013 рік. – К.: Державне підприємство «Інформаційно-аналітичне агентство», 2014. – 239с.

Лазорак Анастасія Вячеславівна,
студентка спеціальності 6.030509 «Облік і аудит»
економічного факультету
ПВНЗ «Буковинський університет», м. Чернівці
Науковий керівник: к.е.н. Миронюк О.В.

ЗАПРОВАДЖЕННЯ МІЖНАРОДНИХ СТАНДАРТІВ ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ В УКРАЇНІ ТА СКЛАДАННЯ ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ

Основною інформаційною базою про фінансовий стан суб'єктів господарювання, аналіз та оцінку його фінансово-економічної діяльності є фінансова звітність. Згідно з Національним положенням стандарту бухгалтерського обліку 1 "Загальні вимоги до фінансової звітності" (НП(С)БО1) фінансова звітність – це бухгалтерська звітність, що містить інформацію про фінансовий стан, результати діяльності та рух грошових коштів підприємства за звітний період [2].

Однак в даному випадку слід пам'ятати, що необхідною умовою активного розвитку країни та її співпраці з зарубіжними країнами з розвиненою економікою є впровадження міжнародних стандартів фінансової звітності. МСФЗ – це документи, які визначають загальний підхід до складання фінансової звітності, а також пропонують варіанти обліку окремих засобів або операцій підприємств.

Правова система яка діє в Україні обмежує можливості легалізації міжнародних стандартів. Разом з тим, сьогодні застосування МСФЗ в українському бізнесі активно набирає обертів. Звичайно, в Україні значна кількість компаній вже давно запровадили МСФЗ і досить непогано з цим впорались, а хтось тільки починає освоювати ці «незрозумілі» і досить об'ємні для сприйняття МСФЗ у своїх компаніях. Хотілось би зазначити, що на відміну від Положень (стандартів) бухгалтерського обліку (далі – П(С)БО), які дуже «вузькі» для прийняття управлінських рішень, Міжнародні стандарти фінансової звітності спрямовані на відображення реальної і об'єктивної інформації про поточний фінансовий стан підприємства. Крім того, враховуючи бажання влади вносити постійні зміни у діючі П(С)БО з метою їх зближення з податковим обліком, МСФЗ залишаються недоторканими, а їхнє застосування стає більш вигідним для українських підприємств, перш за все, для підвищення інвестиційної привабливості.

Законодавчою основою застосування МСФЗ є Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» [1]. Коло суб'єктів господарювання, які обов'язково мають застосовувати і які застосовують вже МСФЗ :

- з 2012 року публічні акціонерні товариства, банки, страховики;
- з 2013 року підприємства, які надають фінансові послуги, крім страхування та пенсійного забезпечення, а також здійснюють недержавне пенсійне забезпечення;
- з 2014 року підприємства, які провадять допоміжну діяльність у сферах фінансових послуг і страхування.

Всі інші суб'єкти господарювання мають право добровільно перейти на застосування МСФЗ. Суб'єктами господарювання має застосовуватися один пакет стандартів для складання фінансової звітності – МСФЗ або П(С)БО.

Перехід до застосування МСФЗ відбувається за мінімальних трансакційних витрат. Це стосується як суб'єктів господарювання, яким не нав'язуються ні обов'язкове навчання, ні сертифікація спеціалістів та яким безоплатно надаються навчальні матеріали (значна частина яких вже знаходиться у вільному доступі та постійно оновлюється), так і держави, що не витратила додаткових бюджетних коштів на забезпечення процесу переходу.

Вигоди від впровадження МСФЗ роблять її досить привабливою. В результаті підприємства дістають можливість виходу на міжнародні ринки, залучення додаткових інвестицій, оскільки звітність, складена за МСФЗ, більше інформативна і зрозуміла для іноземних інвесторів. Крім того, впровадження МСФЗ дозволило б удосконалити організаційну структуру підприємств в цілому і обліку зокрема

Відповідно перехід на МСФЗ значно облегшить складання і подання фінансової звітності. Крім того, завдяки показникам цієї звітності можна дати обґрунтовану оцінку минулим, поточним і майбутнім господарським подіям[3].

Таким чином звітність, сформована відповідно до МСФЗ, відрізняється високою інформативністю для користувача. Використання МСФЗ дає змогу компаніям, зокрема, українським, отримати прозору інформацію про свою діяльність.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» від 16.07.99 р. № 996- XIV
2. Національне Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності», затв. наказом Міністерства Фінансів України від 7.02.2013р. № 73 та зареєстровано в Мін'юсті 28.02.2013 р. № 336/22868 : [Електронний ресурс] <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>
3. Про схвалення Стратегії застосування міжнародних стандартів фінансової звітності в Україні, затв. розпорядженням КМУ від 24.10.07 № 911 [Електронний ресурс] / Офіційний сайт Міністерства Фінансів України.